

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně

BigBoard Praha, a.s., IČ: 24226491
se sídlem Na strži 2097/63, Krč, 140 00 Praha 4
zastoupen JUDr. Filipem Chytrým, advokátem
se sídlem Malátova 633/12, Praha 5

proti

žalovanému

Magistrát hlavního města Prahy
se sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2019, sp. zn. S-MHMP
1797566/2017, č. j. MHMP 62244/2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil platební výměr č. 634 vydaný finančním odborem Úřadu městské části Praha 7 (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 26. 9. 2016, č. j. MČ P7 054409/2017/OFI 2-D/Na (dále též „platební výměr“ či „prvostupňové správní rozhodnutí“).
2. Platebním výměrem byl žalobkyni podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb. o místních poplatcích, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o místních poplatcích“), ve spojení s obecně závaznou vyhláškou hlavního města Prahy č. 5/2011 (dále též „vyhláška“) vyměřen místní poplatek za užívání veřejného prostranství v období od 1. 1. 2015 do 30. 9. 2015 ve výši 491 000 Kč, a to za umístění stavby pro reklamu sestávající ze dvou výlepových ploch, každá o rozměrech 3,6 m x 9,6 m (dále jen „stavba pro reklamu“) nacházejících se na pozemku parc. č. 1850/12, katastrální území Bubeneč, obec Praha v blízkosti komunikace u Výstaviště, Praha 7 (dále též „pozemek“), včetně oplocení.
3. Jelikož žalobkyně s platebním výměrem nesouhlasila, podala proti němu odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím pro nedůvodnost zamítl.
4. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nejprve shrnul předcházející skutkový stav věci s tím, že žalobkyně podala proti platebnímu výměru odvolání pro rozpor s čl. 2 odst. 2, 4 Ústavy České republiky; s čl. 2 odst. 2, 3 Listiny základních práv a svobod; s ustanovením § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích; s vyhláškou; a se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Přičemž žalobkyně odvolacími námitkami jednak zpochybňovala naplnění definice pojmu veřejné prostranství v dané věci, a rovněž tak nesouhlasila se způsobem zpoplatnění pozemku, jež užívala.
5. Žalovaný konkrétně k odvolací námitce, že žalobkyně ve zpoplatněném období nevlastnila oplocení daného pozemku, uvedl, že z územního souhlasu Městské části Praha 7 ze dne 4. 7. 2012, č. j. MČ P7 21631/2012/OVT/Lub, vyplývá, že to byla právě žalobkyně, kdo předmětné oplocení na pozemku nechal umístit, neboť účelem oplocení byla ochrana stavby pro reklamu. A žalobkyně současně neprokázala, že by v době rozhodné došlo ke změně osoby poplatníka místního poplatku. Proto žalovaný dospěl k závěru, že prvostupňový správní orgán správně vycházel z podkladů ve spise svědčících o tom, že po celé zpoplatněné období bylo oplocení stavby pro reklamu na pozemku umístěno žalobkyní. K námitce, že žalobkyně nevyužívala veřejné prostranství, odkázal žalovaný na legální definici pojmu „veřejné prostranství“ obsaženou v ustanovení § 14b zákona č. 131/2000 Sb. o hlavním městě Praze, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o hl. m. Praze“) s tím, že podmínka přístupnosti posuzovaného prostranství *každému* bez omezení se v souladu se standardním výkladem pojmu „*každý*“ vztahuje pouze na *každou* osobu fyzickou či právnickou. Žalovaný vysvětlil, že ani v případě, kdy je veřejné prostranství užíváno zvláštním způsobem, tj. způsobem, který vylučuje či omezuje jeho užívání pro *každého*, neztrácí tím bez dalšího prostranství svůj veřejný charakter. Uvedl, že předmětný pozemek je v katastru označen jako „ostatní plocha“ s využitím „ostatní komunikace“, dále

vykazuje charakter místní komunikace III. třídy, tudíž je v souladu s ustanovením § 14b zákona o hl. m. Praze veřejným prostranstvím. Zjištěný stav pozemku deklaruje i příloha č. 2 vyhlášky, která stanoví místa podléhající v hlavním městě Praze místnímu poplatku za užívání veřejného prostranství, kde je předmětný pozemek výslovně vypočten. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 9 Afs 86/2008 – 89, žalovaný uvedl, že žalobkyní předložené důkazy neprokazují její tvrzení, že by v době rozhodné byl předmětný pozemek součástí hlídaného parkoviště. Upřesnil, že z předmětného pozemku byla pronajata pouze jeho část za účelem provozování parkoviště; tato pronajatá část však nezahrnovala území, na němž se reklamní zařízení nacházelo. Z provozního a parkovacího řádu hlídaného parkoviště předloženého žalobkyní podle žalovaného totiž nevyplývá, jaké části pozemku se tento řád parkoviště týká. Naopak z přiložené fotodokumentace prvostupňového správního orgánu je zřejmé, že pozemek byl volně přístupnou pozemní komunikací, když podél zábradlí byl navíc postaven chodník, který byl nedílnou součástí pozemku a tento byl zároveň volně přístupný. Z fotodokumentace nelze dovodit ani to, že by reklamní zařízení bylo umístěno na veřejném parkovišti nebo na veřejnosti nepřístupném místě. Taktéž z ní není patrné, že by mezi chodníkem a parkovištěm byla nějaká zábrana, která by bránila ve veřejném užívání prostranství širokou veřejností. Žalovaný odkázal i na nájemní smlouvu č. NAP/58/04/010878/2007 uzavřenou mezi hlavním městem Prahou a žalobkyní ze dne 1. 6. 2007 a uvedl, že z ní vyplývá, že se sporné reklamní zařízení nenachází na části pozemku, která byla pronajata za účelem provozování parkoviště. Dodal, že vlastník pozemku, hlavní město Praha, pozemek neoplotil, ani jinak důsledně neohradil, neboť chodník umožňuje přístup bez omezujících zásahů. Veškeré zásahy na pozemku provedl jeho nájemce. Za podstatnou označil skutečnost, že žalobkyně umístila na pozemek reklamní zařízení, čímž na něj omezila volný přístup, tudíž je ze zákona povinna platit místní poplatek.

6. K další odvolací námitce, že zřízením veřejného hlídaného parkoviště na pozemku zanikla možnost veřejného užívání pozemku k jakémukoli účelu, žalovaný s odkazem na předchozí vypořádání námítky konstatoval, že pozemek veřejně užívat lze. Žalovaný odmítl tvrzení žalobkyně, že by část pozemku byla před umístěním zařízení pro reklamu veřejným hlídaným parkovištěm, jelikož se historicky jednalo o veřejnou pozemní komunikaci parkoviště sloužící veřejnosti. Žalovaný taktéž odmítl tvrzení žalobkyně, že by zřízením veřejného parkoviště na pozemku parc. č. 1850/12 ztratil tento pozemek možnost být využíván veřejností. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně v dopise z 2. 10. 2015 uvedla, že prostor za oplocením reklamního zařízení je veřejně přístupný, z čehož vyplývá, že si je vědoma toho, že pozemek 1850/12 je veřejným prostranstvím.
7. K námitce žalobkyně, že oplocená stavba pro reklamu nemůže naplňovat definici veřejného prostranství, žalovaný s odkazem na ustanovení § 8 odst. 3 daňového řádu uvedl, že pro posouzení věci je rozhodný skutečný stav věci, a ten je takový, že oplocení bylo umístěno okolo reklamního zařízení z důvodu jeho ochrany, což žalobkyně sama připustila v odvolání. Oplocením reklamního zařízení nepřestala podle žalovaného oplocená část pozemku parc. č. 1850/12 splňovat definici veřejného prostranství uvedenou v § 14b zákona o hl. m. Praze, tj. nepřestala být veřejným prostranstvím. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 8. 2015, č. j. 30 Af 59/2013 – 48, žalovaný zdůraznil, že primární funkcí plotu je ochrana reklamního zařízení, která je považována z hlediska stavebního zákona za stavbu pro reklamu. Žalovaný rozebral pojem reklamního zařízení a konstatoval, že z úředních záznamů z místních šetření na pozemku ze dne 5. 2.

2015, ze dne 2. 2. 2015 a ze dne 24. 3. 2015 vyplynulo, že zařízení plnilo přinejmenším v období od 5. 2. 2015 do 24. 3. 2015 funkci též reklamní, neboť bylo nosičem reklamního banneru. Jako nedůvodnou shledal žalovaný i odvolací námitku, v níž žalobkyně tvrdila, že v případě, že by s umístěním stavby na veřejném prostranství nezanikla poplatková povinnost, stíhala by poplatková povinnost v konečném důsledku i všechny ostatní stavby, např. rodinné bytové domy, antény, stožáry atp. Žalovaný vysvětlil, že obecně umístění stavby nevylučuje zpoplatnění místním poplatkem za užívání veřejného prostranství, pokud představuje užívání veřejného prostranství ve smyslu zákona o místních poplatcích.

8. Žalovaný se pak vyjádřil k odvolací námitce, že prvostupňový správní orgán vyměřil poplatek za oplocení v rozporu s hmotným právem. S odkazem na ustanovení § 505 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění rozhodném (dále jen „občanský zákoník“), a na judikaturu Nejvyššího soudu vyložil pojem součást věci a uvedl, že není podstatné, zda oplocení je technicky spojeno s reklamním zařízením, když v tomto případě bez umístění reklamního zařízení by nebylo nutno umístit ani jeho oplocení. Účelem oplocení totiž byla ochrana základu reklamního zařízení, a právě umístěním oplocení došlo k rozšíření rozsahu plochy určující užívání veřejného prostranství pro účely umístění reklamního zařízení.
9. Žalovaný nesouhlasil ani s odvolací námitkou žalobkyně, že stavba pro reklamu nepodléhá poplatkové povinnosti podle zákona o místních poplatcích. Vyložil, že poplatek za užívání veřejného prostranství se vybírá za zvláštní užívání veřejného prostranství způsoby uvedenými v § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích; tento výčet je přitom taxativní a ve vyhlášce jsou tyto způsoby užívání vymezeny i se stanovenými sazbami. Žalovaný odmítl i žalobkyní uváděnou citaci z důvodové zprávy k novele zákona o místních poplatcích s tím, že se tato týkala pouze dočasných staveb sloužících pro poskytování prodeje a služeb. Zdůraznil, že je třeba vycházet z účelu zařízení, kterým je reklama a nikoliv, jak tvrdí žalobkyně ze skutečnosti, že se jedná o dočasnou stavbu. Žalovaný se plně ztotožnil s výkladem pojmu reklamní zařízení dle ustanovení § 4 odst. 1 tak, jak jej provedl prvostupňový správní orgán.
10. K odvolací námitce, že prvostupňový správní orgán vyložil zákon o místních poplatcích v rozporu s Listinou základních práv a svobod, žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s § 8 odst. 3 daňového řádu, když hodnotil důkazy podle své úvahy, každý důkaz posuzoval jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti a zároveň přihlédl ke všemu, co při správě daně vyšlo najevo.
11. Závěrem žalovaný konstatoval, že napadeným platebním výměrem byla poplatková povinnost žalobkyně určena v souladu se zákonem. Odmítl, že by výklad pojmu „reklamní zařízení“ dle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích byl ze strany prvostupňového správního orgánu proveden extenzivně, naopak byl přesvědčen, že to je žalobkyně, kdo pojem vykládá formalisticky až technicky z hlediska stavebních předpisů a zcela opomíjí účel úpravy místního poplatku za užívání veřejného prostranství.

II.

Obsah žaloby

12. Žalobkyně v žalobě popřela, že by provozovala stavební či reklamní zařízení, které by podléhalo poplatkové povinnosti dle ustanovení § 4 odst. 1 zákon o místních poplatcích. Tvrdila, že provozuje stavbu pro reklamu, což se od reklamního zařízení odlišuje obdobně jako například stánek od budovy. Stavba pro reklamu je dle žalobkyně umístěna na

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

pozemku, který je a vždy byl veřejným hlídaným parkovištěm a plnil jeho funkci, tudíž nesplňuje znaky veřejného prostranství dle zákona o hl. m. Praze. Pozemek není vypočten ani v příloze č. 2 vyhlášky v sekci parkovišť a nemůže proto být veřejným prostranstvím podléhajícím platbě místních poplatků.

13. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že jí byl vyměřen místní poplatek 100 Kč za každý započatý m² a za každý započatý den i za prostor v rozsahu 3 m², na kterých ale stavba pro reklamu umístěna není. Plocha 3 m² totiž byla plochou mezi původním oplocením a stavbou pro reklamu, za což nemůže být vyměřen místní poplatek, jelikož v § 2 vyhlášky se platební kategorie za umístění oplocení nevymezují, rozdíl 3 m² za rozhodné období přitom představuje 81 900 Kč.
14. Upozornila na to, že stavba pro reklamu byla na pozemek umístěna v době, kdy pozemek ani jeho žádná část nebyly zahrnuty do kategorie pozemků podléhajících platbám místních poplatků za užívání veřejného prostranství. Poplatková povinnost v rozsahu splňujícím uzákoněné parametry byla podle žalobkyně stanovena s účinností od 1. 1. 2008, jakékoliv platby místních poplatků za reklamní zařízení tak podle ní mohou být vymáhány až od tohoto data.
15. Žalobkyně namítala nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí v šesti rovinách. První rovina tkví dle žalobkyně v tom, že stavba pro reklamu nepodléhala poplatkové povinnosti podle zákona o místních poplatcích. Podle žalobkyně žalovaný v rozporu s hmotným právem posoudil stavbu jako „reklamní zařízení“ ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích. V zákoně o místních poplatcích však není pro účely poplatkové povinnosti pojem „reklamní zařízení“ definován, a proto je nezbytné vyjít ze zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním úřadu ve znění rozhodném (dále jen „stavební zákon“). Stavební zákon totiž obsahuje a odlišuje jak pojem reklamní zařízení, tak pojem stavba pro reklamu. Stavba pro reklamu se liší svou konstrukcí a o jejím umístění a provozování rozhoduje stavební úřad; oproti tomu reklamní zařízení nepodléhá klasickému územnímu a stavebnímu řízení dle stavebního zákona a jako takové je možné jej zřídit a provozovat neregulovaně a bez kontroly a dohledu stavebních úřadů, což také podle žalobkyně odůvodňuje podstatu zavedení místního poplatku u reklamního zařízení, nikoliv u stavby pro reklamu. Jako nesprávný označila právní názor žalovaného, že na základě mlčení zákona je definice reklamního zařízení podle zákona o místních poplatcích jiná než podle stavebního zákona. Žalobkyně s odkazem na důvodovou zprávu k novele zákona o místních poplatcích uvedla, že si zákonodárce byl jistě vědom toho, že stavby dočasného charakteru podle stavebního zákona nepodléhají poplatkové povinnosti a novelou chtěl tuto situaci u vybraných dočasných staveb napravit. Náprava však byla učiněna výlučně pro dočasné stavby sloužící pro poskytování prodeje a služeb, nikoliv pro stavby pro reklamu; kdyby totiž měly režimu zákona o místních poplatcích podléhat i stavby pro reklamu, jistě by tak zákonodárce učinil v zákoně explicitně. Žalobkyně tedy dospěla k názoru, že žalovaný rozhodl v rozporu s hmotným právem, dovodil-li její poplatkovou povinnost dle zákona o místních poplatcích. Podle žalobkyně nemůže mít na posouzení věci vliv účel nájmu sjednaný v nájemní smlouvě ze dne 1. 6. 2007 č. NAP/58/04/010878/2007 uzavřené mezi žalobkyní a žalovaným dne 1. 6. 2007, jelikož smluvní ujednání je bez vlivu na objektivní kategorizaci stavby pro účely zákona o místních poplatcích.
16. Ve druhé rovině žalobkyně namítala, že stavba nepodléhá poplatkové povinnosti, neboť je umístěna na pozemku nemajícím charakter veřejného prostranství. Žalovaný tak opět posoudil charakter pozemku jako veřejného prostranství v rozporu se zákonem.

Vysvětlila, že legální definice pojmu „veřejné prostranství“ pro účely hlavního města Prahy není obsažena v zákoně o místních poplatcích, nýbrž v ustanovení § 14b zákona o hl. m. Praze, kde je jednou z charakteristik veřejného prostranství stanovena i nezbytnost přístupnosti každému bez omezení. Pro určení veřejného prostranství je podle žalobkyně rozhodující faktický stav, tj. objektivní využití pozemku, nikoliv klasifikace podle vyhlášky či katastru nemovitostí, kdy se v projednávané věci u pozemku jedná prokazatelně o veřejné hlídané parkoviště, které již z povahy věci nemůže být veřejně přístupné každému bez omezení. Charakter pozemku jakožto veřejného parkoviště potvrdila podle žalobkyně samotná Městská část Praha 7 v tiskové zprávě ze dne 7. 9. 2017, v níž výslovně uvedla, že společnost HC Sparta Praha a.s. provozuje non-stop parkoviště se závorovým systémem před areálem holešovického Výstaviště. Žalobkyně svou argumentaci podepřela citací odborné literatury a stanoviskem Ministerstva vnitra ČR. Upozornila, že stavba pro reklamu je zcela obklopena pozemkem sloužícím jako veřejné hlídané parkoviště a z povahy věci je tak vyloučeno, aby se uvnitř pozemku, který není veřejným prostranstvím, nacházela část pozemku se stavbou pro reklamu, která by podléhala poplatkové povinnosti, neboť fakticky by se k takové části pozemku veřejnost vůbec nemohla dostat. Podle žalobkyně je bezpředmětné, že vnitřní část pozemku jí byla pronajata za účelem umístění stavby pro reklamu a nikoli společnosti HC Sparta Praha a.s. jako nájemci a provozovateli hlídaného parkoviště. Volnou přístupnost k pozemku ze strany chodců z důvodu neexistence fyzických zábran nelze podle žalobkyně chápat jako naplnění znaku veřejného prostranství. Žalobkyně uzavřela, že žalovaný posoudil faktický stav pozemku se stavbou pro reklamu v rozporu s hmotným právem, neboť rozhodná část pozemku se stavbou pro reklamu není veřejným prostranstvím a nemůže tak podléhat poplatkové povinnosti.

17. Ve třetí žalobkyní označené rovině vytýkala, že oplocená stavba pro reklamu nemůže naplňovat definici veřejného prostranství. Zopakovala, že pro posouzení charakteristiky pozemku je rozhodující faktický stav a ten byl v případě stavby zásadně změněn na základě územního souhlasu odboru výstavby Městské části Praha 7 ze dne 4. 7. 2012, tedy ještě před vydáním platebního výměru, na jehož základě bylo z důvodu ochrany stavby pro reklamu nainstalováno oplocení okolo stavby. Délka trvání oplocení nebyla daným územním souhlasem omezená a oplocení tak není časově závislé na délce trvání stavby pro reklamu. Stavba pro reklamu v důsledku oplocení přestala podle žalobkyně splňovat charakteristiku veřejného prostranství ve smyslu § 14b zákona o hl. m. Praze, neboť se tím stala nepřístupnou každému bez omezení. Navíc povinnost hradit místní poplatek za zábor veřejného prostranství podle zákona o místních poplatcích, až na výjimky explicitně vyjmenované v tomto zákoně, zaniká. Podle žalobkyně rozhodnutím stavebních úřadů dochází k faktickému zrušení charakteru pozemku jako veřejného prostranství a tato skutečnost dopadá na veškeré takto umístěné stavby, čímž zaniká i povinnost hradit za takové pozemky místní poplatek, v opačném případě by to totiž znamenalo povinnost hradit místní poplatek za všechny stavby. Žalobkyně zdůraznila, že na danou problematiku nedopadá rozsudek Krajského soudu Brno pod sp. zn. 30 Af 59/2013, protože v daném případě nebyl vydán územní souhlas s oplocením stavby.
18. Ve čtvrté žalobkyní označené rovině žalobkyně namítala, že v důsledku nesprávného právního posouzení faktického stavu stavby pro reklamu došlo k nesprávnému právnímu posouzení oplocení stavby jako součásti stavby pro reklamu. Žalobkyně s odkazem na ustanovení § 505 občanského zákoníku uvedla, že oplocení nenaplnuje zákonnou definici součásti věci, neboť oplocení může být demontováno, aniž by došlo k újmě na stavbě

pro reklamu, oplocení navíc není technicky spojeno se stavbou pro reklamu a je tak samostatnou věcí v právním smyslu. Uvedla, že oplocení je v souladu s vydaným územním souhlasem trvalého charakteru a doba jeho umístění nebyla v územním souhlasu omezena. Uzavřela, že oplocení stejně jako prostor mezi oplocením a stavbou pro reklamu nesloužil jako reklamní zařízení a žalovaný tedy pochybil, když za ně vyměřil místní poplatek.

19. V páté žalobkyní vytčené rovině nesouhlasila s extenzivním výkladem zákona o místních poplatcích zaujatých správními orgány, jenž je podle ní v rozporu s článkem 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Podle žalobkyně ustanovení § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích nedefinuje pojem „reklamní zařízení“, tudíž není dostatečně vymezen předmět poplatkové povinnosti a dle judikatury Ústavního soudu je třeba dané ustanovení vykládat restriktivně.
20. Za poslední šestou rovinu nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalobkyně označila porušení zásady zákazu retroaktivity při vyměřování místního poplatku ze strany správních orgánů. Vymezené prostranství na pozemku totiž bylo jako veřejné prostranství Hlavním městem Prahou stanoveno s účinností až od 1. 1. 2008, tj. v době, kdy stavba pro reklamu byla na pozemku již umístěna na základě rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7 ze dne 30. 10. 2006, zn. 12175/06/3080/ob.1-BB/Lub. Žalobkyně uvedla, že právní předchůdce žalobkyně umístil stavbu pro reklamu na pozemek v dobré víře, že se na stavbu pro reklamu poplatková povinnost nevztahuje a případný veřejný zájem nemůže převýšit nad legitimním očekáváním žalobkyně. Povinnost platit místní poplatky se vztahuje jen na reklamní zařízení a vyhláškou vymezené stavby, které byly na pozemek umístěny až následně po dni 1. 1. 2008 a nikoli před tímto datem.
21. Žalobkyně navrhla soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

III.

Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 30. 4. 2019 s odkazem na ustanovení § 3 odst. 2 stavebního zákona uvedl, že žalobkyně opomíjí, že z hlediska zákona o místních poplatcích není pro posouzení užívání veřejného prostranství podstatné, zda se z hlediska stavebního zákona jednalo o zařízení podle § 3 odst. 2 stavebního zákona anebo o stavbu pro reklamu podle § 2 odst. 3 stavebního zákona. Žalobkyně totiž veřejné prostranství pro umístění reklamního zařízení užívala ve smyslu § 4 odst. 1 daňového řádu. K první námitce, že stavba pro reklamu nepodléhá poplatkové povinnosti podle zákona o místních poplatcích, zdůraznil, že je nutno vycházet z účelu zařízení, jímž je bezpochyby reklama. Celé zařízení, včetně oplocení, bylo instalováno za účelem reklamy. Možnost zpoplatnit reklamní zařízení místním poplatkem za užívání veřejného prostranství byla zákonem o místních poplatcích stanovena již od 1. 1. 1991, kdy zákon nabyl účinnosti. Zároveň poukázal na nájemní smlouvu, ze které vyplývá, že pronájem pozemku byl smluven za účelem umístění reklamního zařízení, které podléhá dle zákona o místních poplatcích zpoplatnění.
23. K námitce ohledně neužívání veřejného prostranství žalovaný odkázal na § 14b zákona o hl. m. Praze a na § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích, na § 7 vyhlášky a přílohu č. 2 k vyhlášce. Žalovaný považoval za rozhodující skutečnost, že reklamní zařízení žalobkyně je jednoznačně umístěno na prostranství v ulici U Výstaviště, které je ve vyhlášce zařazeno mezi další prostory přístupné každému bez omezení, jejichž zvláštní užívání je zpoplatněno. Žalovaný uvedl, že žalobkyní předložené důkazy nijak neprokázaly, že by v době od 1. 1. 2015 do 30. 9. 2015, za níž byl místní poplatek za užívání veřejného prostranství vyměřen, byl předmětný pozemek součástí hlídaného parkoviště. Platnost

provozního a parkovacího řádu, jenž byl žalobkyní zachycen z webových stránek provozovatele, byla vyznačena až od 30. 1. 2015 a není zřejmé, zda se vztahuje na parkoviště přiléhající k pozemku užívaného žalobkyní, protože podle aktuálního provozního a parkovacího řádu platného od 1. 1. 2017 se na pozemku nachází nehlídané parkoviště „C2“, u nějž provozovatel neodpovídá za škody způsobené na vozidle v průběhu parkování. Žalovaný odmítl, že by chodníky uvnitř pozemku nebyly volně přístupné a uvedl, že betonové zátarasy na konci chodníku ze strany křižovatky ulice Za Elektrárnou a ulice U Výstaviště jsou zde zjevně instalovány za účelem zabránění vjezdu motorových vozidel, nikoli k omezení pohybu chodců. Ani zábradlí podle žalovaného neslouží k omezení pohybu chodců. Uzavřel tak, že žalobkyně část pronajatého pozemku využívá pro reklamu zařízení, zvláštním užíváním veřejného prostranství omezila volný přístup dalším subjektům a je proto na základě zákona o místních poplatcích a vyhlášky povinna zaplatit místní poplatek za užívání veřejného prostranství.

24. Ke třetí žalobní námitce, že oplocená stavba pro reklamu nemůže naplňovat definici veřejného prostranství, žalovaný odmítl, že by rozhodnutí Městské části pro Prahu 7 ze dne 4. 7. 2012, č. j. MČ P7 21631/2012/OVT/Lub (dále jen „územní souhlas s umístěním oplocení“), změnilo charakter pozemku. Dočasným zvláštním užíváním nepozbývá veřejné prostranství statut veřejné prostranství, pouze je časově omezeno jeho veřejné užívání. Oplocením reklamního zařízení nedošlo ke změně charakteru předmětného pozemku jakožto veřejného prostranství. Žalovaný uvedl, že z úředních záznamů o provedených místních šetřeních i z fotodokumentace je zřejmé, že se jednalo o plot ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) bod 6 stavebního zákona, a že oplocení reklamního zařízení bylo instalováno za účelem ochrany reklamního zařízení a bez tohoto zařízení by jeho umístění ztrácelo zcela smysl. Podle žalovaného nebylo rozhodující, zda ve věci oplocení bylo vydáno stavební povolení, územní souhlas anebo pouze vyjádření stavebního úřadu, že záměr nepodléhá povolení ani ohlášení stavebního úřadu, neboť z hlediska vyloučení obecného užívání pozemku se na věci nic nemění a jde o rovnocenné případy.
25. K námitce, v níž žalobkyně sporovala, že oplocení není součástí stavby pro reklamu a nelze z něj vyměřit místní poplatek, žalovaný s odkazem na § 505 občanského zákoníku a na judikaturu Nejvyššího soudu uvedl, že při posouzení oplocení je nutné posouzení jeho primárního a jediného účelu, jímž je ochrana reklamního zařízení. A že oplocení bylo umístěno na základě územního souhlasu s umístěním oplocení a zdůraznil, že v projektové dokumentaci k oznámení o záměru v území k vydání územního souhlasu ze dne 21. 6. 2012 byla jako účel pro stavbu oplocení uvedena ochrana základu stavby pro reklamu. Uzavřel, že bez umístění reklamního zařízení by nedošlo ani k jeho oplocení; shledal proto za zcela nepodstatné případné technické spojení oplocení s reklamním zařízením a z hlediska zákona o místních poplatcích dovodil nutnost s ohledem na jednotící účel posuzovat reklamní zařízení i oplocení jako jedno reklamní zařízení.
26. K námitce o extenzivním výkladu zákona o místních poplatcích žalovaný setrval na zaujatém názoru, že výklad dle § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích je přiměřený a vycházející z účelu dané právní úpravy, oproti tomu výklad žalobkyně vyhodnotil jako formalistický a zcela pomíjející účel úpravy místního poplatku za užívání veřejného prostranství, pro nějž je zcela nepodstatné, zda je zábor tvořený z hlediska stavebních předpisů zařízením, dočasnou či trvalou stavbou, pokud je reklama jeho primárním účelem.

27. K poslední žalobní námitce ohledně zneužití zásady zákazu retroaktivity žalovaný zopakoval, že pozemek historicky patří mezi veřejná prostranství, jejichž zvláštní užívání podléhá místnímu poplatku. Podle žalovaného nemůže obstát nové tvrzení žalobkyně, že reklamní zařízení na předmětné veřejné prostranství umístila přede dnem 1. 1. 2008, a to s ohledem na jednoznačné tvrzení žalobkyně z podání ze dne 4. 6. 2008, že jej užívá od 22. 4. 2008. Žalovaný doplnil, že by předmětné zařízení bylo zpoplatněno i v případě, kdyby bylo umístěno na veřejné prostranství v době před 1. 1. 2008, neboť bylo umístěno na veřejné prostranství „parkoviště“ v ulici U Výstaviště dle obecně závazné vyhlášky č. 24/2003 Sb., hlavního města Prahy o místním poplatku za užívání veřejného prostranství ve znění účinném do 31. 12. 2007. V souladu se zásadou nepravé retroaktivity by též reklamní zařízení nejpozději od 1. 1. 2008 podléhalo zpoplatnění z důvodu umístění na citovaném prostranství na základě obecně závazné vyhlášky č. 16/2007 Sb., hlavního města Prahy a ve zpoplatněném období pak na základě vyhlášky.
28. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Podstatný obsah správního spisu a ústní jednání

29. Žalobkyně dne 19. 10. 2015 a dne 20. 1. 2016 splnil ohlašovací povinnost poplatníka k místnímu poplatku za užívání veřejného prostranství. Ke způsobu užívání veřejného prostranství vždy uvedl umístění reklamního zařízení; dobu užívání veřejného prostranství specifikoval od 1. 1. 2013 do 31. 8. 2015 a od 1. 9. 2015 do 30. 9. 2015; jako místo užívání veřejného prostranství uvedl, Praha 7, 1850/12, Bubeneč, U Výstaviště.; a rozsah užívání veřejného prostranství stanovil na 18 m². A z ohlašovací povinnosti žalobkyně, kterou učinil dne 11. 9. 2015, soud zjistil, že žalobkyně ohlásil jako způsob užívání veřejného prostranství oplocení stavby pro reklamu, s dobou užívání od 1. 1. 2013 do 31. 8. 2015, místem užívání pozemek parc. č. 1850/2, k. ú. Bubeneč, rozsahem užívání 3 m².
30. Z nájemní smlouvy č. NAP/58/04/010878/2007 ze dne 1. 6. 2007 uzavřené mezi hl. městem Prahou v postavení pronajímatele a žalobkyní v postavení nájemce vyplývá, že žalobkyni byla přenechána do užívání část pozemku parc. č. 1850/12 k. ú. Bubeneč za účelem umístění jednoho kusu dvoustranného reklamního zařízení o velikosti 2 x 3,6 x 9,6 m, tj. celkem 69,12 m² reklamní plochy. V části IV. bodě 5 smlouvy se žalobkyně zavázala mimo jiné k tomu, že obsah jím uveřejněné inzerce na reklamním zařízení nesmí obsahovat vulgární, pornografické, rasistické a jiné obecně morálce odporující texty.
31. Dne 4. 7. 2012 byl vydán územní souhlas s umístěním oplocení na pozemku parc. č. 1850/12 k. ú. Bubeneč s tím, že toto oplocení bude umístěno centricky kolem stojiny stávající stavby pro reklamu a oplotí část pozemku čtvercového půdorysu o rozměrech 4,5 m x 4 m. Pro vstup ke stavbě pro reklamu bude v oplocení vstupní branka o šířce cca 0,7 m.
32. V roce 2015 bylo prvostupňovým správním orgánem provedeno několik místních šetření například ve dnech 25. 8. 2015, 23. 7. 2015, 30. 6. 2015, 28. 5. 2015, 29. 9. 2015, jejichž součástí byly vždy i fotografie daného veřejného prostranství. Ze všech úředních záznamů a fotodokumentace založené ve správním spise vyplývá umístění reklamního zařízení žalobkyně na veřejném prostranství, konkrétně na ocelové noze, která je zasazena doprostřed betonového kvádru. Betonový kvádr, tj. podstavec pro ocelový stojan, na němž je billboard umístěn, byl po celé délce oplocen. Zábor veřejného prostranství byl zvětšen instalací oplocení z původních 15 m² na 18 m². Rozměr záboru veřejného prostranství byl velikostně určen 4,5 m x 4 m, tj. 18 m². Charakter tohoto veřejného prostranství byl shledán jako zachovaný. Součástí parcely byl i chodník pro chodce.

33. Na ústním jednání dne 30. ledna 2023 účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Právní zástupce žalobkyně zdůraznil jako zásadní žalobní námitku tu, v níž sporoval veřejný charakter dotčeného pozemku; byl přesvědčen, že oplocená část prostoru tím, že se nachází uvnitř veřejného hlídaného parkoviště, pozbyla povahu veřejně přístupného prostoru.
34. Žalovaný odkázal zejména na argumentaci obsaženou v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
35. Soud k důkazu přečetl listiny navržené žalobkyní v žalobě k prokázání jejího tvrzení, že stavba pro reklamu není umístěna na veřejném prostranství, a to situační plánec místa se zakreslením stavby pro reklamu a fotodokumentaci stavby pro reklamu (viz č. l. 24 soudního spisu), z nichž soud zjistil, že jak situační plánec, tak fotodokumentace se shodují s fotografiemi a plánky založenými ve správním spise; dále soud k důkazu přečetl podstatný obsah tiskové zprávy Úřadu městské části Praha 7 ze dne 7. 9. 2017 (viz č. l. 27 - 28 soudního spisu), pojednávající o tom, že příslušný městský úřad vyjednal (vyčlenil 100 parkovacích míst) pro občany k nočnímu parkování před Výstavištěm; výpis z katastru nemovitostí ze dne 5. 3. 2019 k parc. č. 2271, pro obec Praha, kat. úz. Holešovice na LV č., z něhož vyplývá, že vlastnické právo pro danou parcelu svědčí hl. m. Praze (viz č. l. 40 soudního spisu). Ostatní žalobkyní k důkazu navržené listiny byly součástí správního spisu, jelikož žalobkyně nespороvala věrohodnost těchto listin, toliko z nich dovozovala odlišný výklad než správní orgány, soud je k důkazu neprovedl. Účastníci k provedenímu dokazování neuplatnili žádné námitky.
36. Soud na ústním jednání usnesením zamítl návrh žalobkyně na přerušení řízení, který zdůvodnila poukazem na probíhající řízení vedené na základě ústavní stížnosti proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2022, č. j. 10 Afs 37/2020 – 64, kde byly řešeny obdobné právní otázky jako v nyní posuzované věci. Soud nevyhověl návrhu žalobkyně na přerušení řízení z důvodu hospodárnosti a rychlosti řízení, neboť vycházel ve věci z ustálené a poměrně bohaté judikatury správních soudů, jež je soudem citována i v písemném vyhotovení rozsudku.

V.

Posouzení žaloby

37. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
38. Žaloba není důvodná.
39. Soud předně uvádí, že podstatou sporu mezi žalobkyní a žalovaným je posouzení otázky, zda část pozemku užívaná žalobkyní naplňovala definici veřejného prostranství a zda užívání tohoto pozemku žalobkyní v rozhodné době podléhá poplatkové povinnosti dle zákona o místních poplatcích. Na tomto místě soud upozorňuje, že stejnou skutkovou i právní problematikou se správní soudy ve vztahu k totožným účastníkům i předmětu řízení opakovaně zabývaly, rozdílným bylo toliko časové období, za které byla poplatková povinnost žalobkyni správními orgány stanovena viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2019, č. j. 8 Af 73/2015-58, ze dne 26. 3. 2021, č. j. 3 Af 37/2019-89, a ze dne 26. 11. 2019, č. j. 11 Af 6/2018-127, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2020, č. j. 1 Afs 47/2020-37, ze dne 10. 10. 2022, č. j. 10 Afs 37/2020-64. Soud v návaznosti

na to konstatuje, že se s právními závěry obsaženými jak v rozsudcích městského soudu, tak Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje i v nyní projednávané věci, kde byly žalobkyní uplatněny téměř totožné argumenty, a bude z nich proto při posuzování věci vycházet.

40. Při posouzení první žalobní námitky ohledně posouzení stavby jako „reklamního zařízení“ soud vyšel z následující právní úpravy:
41. Podle § 4 odst. 1 zákona o místním poplatku *„[p]oplatek za užívání veřejného prostranství se vybírá za zvláštní užívání veřejného prostranství, kterým se rozumí provádění výkopových prací, umístění dočasných staveb a zařízení sloužících pro poskytování prodeje a služeb, pro umístění stavebních nebo reklamních zařízení, zařízení cirkusů, lunaparků a jiných obdobných atrakcí, umístění skládek, vyhrazení trvalého parkovacího místa a užívání tohoto prostranství pro kulturní, sportovní a reklamní akce nebo potřeby tvorby filmových a televizních děl. Z akcí pořádaných na veřejném prostranství, jejichž výtěžek je určen na charitativní a veřejně prospěšné účely, se poplatek neplatí.“*
42. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 11. 2019, č. j. 11 Af 6/2018-127, konstatoval, že při posuzování otázky, zda se jedná o stavbu pro reklamu, je třeba vycházet z faktického stavu, tedy z účelu, ke kterému zařízení slouží. Soud vycházel z toho, že účelem zařízení žalobkyně bylo šíření reklamy bez ohledu na to, zda se jedná o reklamní zařízení ve smyslu stavebního zákona, či jeho umístění nebo sestavení podléhá povolovacímu procesu podle stavebního zákona. Uvedl, že: *„[z]ásadní, z hlediska posouzení dopadů zákona o místních poplatcích, je tedy pouze to, že se jedná o zařízení, které je určeno k šíření reklamy obrazem či textem, že je umístěno na veřejném prostranství, které je označeno v obecně závazné vyhlášce, a že omezuje obecné užívání tohoto veřejného prostranství.“*
43. Soud konstatuje, že také v nyní posuzované věci bylo řádně správními orgány postaveno na jisto, že sporované zařízení sestávající ze dvou výlepových ploch, každé o rozměrech 3,6 m x 9,6 m, je zařízením, jež bylo určeno k šíření reklamy. Předně soud odkazuje na ve správním spise doloženou fotodokumentaci prvostupňového správního orgánu, kde byla vyobrazena i předmětná stavba pro reklamu, přičemž je zcela zjevné, že se jedná o klasický billboard (složený ze dvou protilehlých ploch, na které se lepí reklamní inzeráty) umístěný na vysoké železné konstrukci. Podpůrně tato skutečnost vyplývá i z nájemní smlouvy ze dne 1. 6. 2007, č. NAP/58/04/010878/2007, kde je výslovně uvedeno, že pronájem pozemku byl dohodnut pouze za účelem umístění 1 ks dvoustranného reklamního zařízení (srov. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2022, č. j. 10 Afs 37/2020-64). Žalobkyně v žalobě k účelu daného zařízení netvrdila, jaké jiné účelové určení zařízení by mělo naplňovat. Z citovaného ustanovení § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích přitom jednoznačně vyplývá, že povinnost platit místní poplatek je spojena právě s umístěním reklamních zařízení na veřejném prostranství, čímž pak dochází k omezení obecného užívání takového veřejného prostranství.
44. Na tomto místě soud připomíná, že Nejvyšší správní soud v bodě [28] rozsudku ze dne 10. 10. 2022, č. j. 10 Afs 37/2020-64, jednoznačně dospěl k závěru, že pro posouzení povinnosti žalobkyně platit místní poplatek za reklamní zařízení je zcela bezpředmětné, zdali se jedná o reklamní zařízení ve smyslu stavebního zákona či zda jeho umístění podléhá povolovacímu procesu dle stavebního zákona.
45. Naplněním dalších zákonných podmínek ustanovení § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích se soud bude zabývat níže při vypořádání dalších žalobních námitek.
46. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že stavba nepodléhala poplatkové povinnosti, neboť je umístěna na pozemku nemajícím charakter veřejného prostranství, a že žalovaný

posoudil charakter pozemku jako veřejného prostranství v rozporu se zákonem, neboť legální definici pojmu „veřejné prostranství“ pro účely hlavního města Prahy není v zákoně o místních poplatcích, nýbrž v ustanovení § 14b zákona o hl. m. Praze, podle něhož je jednou z charakteristik veřejného prostranství přístupnost každému bez omezení.

47. Soud při posuzování této žalobní námitky vycházel z následující právní úpravy:
48. Podle § 14b zákona o hl. m. Praze *„[v] veřejným prostranstvím jsou všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru.“*
49. Podle § 7 vyhlášky *„[p]oplatku v hlavním městě Praze podléhají v příloze 2 k této vyhlášce uvedená náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení.“*
50. Podle přílohy č. 2 vyhlášky je mezi „Další prostory přístupné každému bez omezení“ v části „ostatní“ zahrnuto prostranství v ulici U Výstaviště, č. parc. 1850/4 a 1850/12 v k. ú. Bubeneč.
51. Správní orgány správně při vyměřování poplatku žalobkyni vycházely z přesně zjištěné adresy, kde se nachází pozemek s reklamním zařízením. Přičemž z přílohy č. 2 vyhlášky vyplývá, že pozemek, na němž má žalobkyně umístěno reklamní zařízení, je podle vyhlášky zařazen mezi veřejná prostranství podléhající poplatku podle § 14b zákona o hl. m. Prahy. Soud tedy nesouhlasí s žalobkyní, že by žalovaný posoudil charakter pozemku jako veřejného prostranství v rozporu se zákonem, neboť *„Legální definici pojmu „veřejné prostranství“ pro účely hlavního města neobsahuje zákon o místních poplatcích, ale zákon o HMP ve svém ustanovení § 14b“*, jak tvrdila žalobkyně. Žalovaný při rozhodování naopak správně vycházel ze zařazení pozemku ve vyhlášce.
52. Co se týká námitky žalobkyně, že stavba pro reklamu je zcela obklopena veřejným hlídaným parkovištěm, které z povahy věci nemůže být veřejně přístupné každému bez omezení, pak zde soud s ohledem na totožnou žalobní argumentaci a na totožný právní a skutkový stav věci zcela odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2022, č. j. 10 Afs 37/2020-64, jenž konstatoval, že: *„NSS k tomu dodává, že příslušná obecně závazná vyhláška, jíž obec zpoplatňuje užívání veřejného prostranství, pouze deklaruje skutečný stav (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2022, čj. 9 Afs 86/2008-89, č. 1934/2009 Sb. NSS). To bylo v posuzované věci splněno. Část pozemku, na kterém se nachází reklamní zařízení, je veřejně přístupná každému bez omezení. V projednávaném případě stěžovatelka přehlíží fakt, na který upozornil již žalovaný ve svém rozhodnutí. Část pozemku parc. č. 1250/12 byla pronajata k provozování parkoviště a část pozemku byla pronajata stěžovateli k umístění reklamního zařízení. Toto reklamní zařízení se nenachází uprostřed parkoviště, je na kraji pozemku, hned vedle veřejně přístupného chodníku, který se nachází na ulici U Výstaviště. Argumentace stěžovatelky o tom, že reklamní zařízení je umístěno na veřejně hlídaném parkovišti a není veřejně přístupné, je tedy naprosto mylná. To vše odpovídá i formulaci v obecně závazné vyhlášce, ve které je uvedeno, že do veřejného prostranství spadá i prostranství v ulici U Výstaviště, č. parc. 1850/12 v k. ú. Bubeneč. Stěžovatelka uvádí, že formulace „v ulici“ neodpovídá tomu, že do toho spadá i prostranství mimo ulici, tedy např. pozemek parc. č. 1850/12. Tato námitka není rovněž důvodná. Prostranství „v ulici“ bylo konkretizováno uvedením konkrétních pozemků; o výkladu tohoto pojmu proto není pochyb.“*
53. Soud se se závěrem Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje a odkazuje na něj s tím, že vyhláška jasným a určitým způsobem deklarovala charakter posuzovaného pozemku, což je ostatně dáno ze zákona dle § 14b zákona o hl. m. Praze, tedy že předmětný pozemek

je veřejným prostranstvím. Soud uzavírá, že neshledává ani druhou žalobní námitku důvodnou.

54. Soud se dále zabýval třetí žalobní námitkou, že oplocená stavba pro reklamu nemůže naplňovat definici veřejného prostranství, neboť pro posouzení charakteristiky pozemku je rozhodující faktický stav a ten byl v případě stavby zásadně změněn na základě územního souhlasu odboru výstavby Městské části Praha 7 ze dne 4. 7. 2012, tedy ještě před vydáním platebního výměru, na jehož základě bylo z důvodu ochrany stavby pro reklamu nainstalováno oplocení okolo stavby.
55. Soud opět s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2019, č. j. 11 Af 6/2018-127, konstatuje, že vyhláškou byl dotčený pozemek deklarován jako veřejné prostranství a je nutno z tohoto závěru vycházet i v dalších úvahách s tím, že se jedná o prostranství, jehož užívání je určeno všem, široké veřejnosti a nikoho nevylučuje. Ve chvíli, kdy dojde k omezení užívání pozemku širokou veřejností, je nutno na toto užívání pohlížet jako na užívání zvláštní. Zvláštní užívání je mimo jiné předmětem místního poplatku podle § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích, který jednotlivé způsoby zvláštního užívání stanoví taxativním výčtem, dle něhož se zvláštním způsobem užívání veřejného prostranství rozumí i umístění reklamních zařízení. Jak již konstatoval Městský soud v Praze v odkazovaném rozsudku, charakter veřejného prostranství nemůže předmětný pozemek ztratit pouze proto, že reklamní zařízení umístěné na této ploše je nebo bude oploceno. Tím, že žalobkyně zabrala část veřejného prostranství a vyloučila tak širokou veřejnost z užívání této části pozemku, je povinna platit místní poplatek ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích za užívání veřejného prostranství.
56. K námitce žalobkyně týkající se otázky, zdali je oplocení součástí stavby pro reklamu, pak soud s odkazem na ustanovení § 505 občanského zákoníku, podle něhož *„je součástí věci vše, co k ní podle její povahy náleží a co nemůže být od věci odděleno, aniž se tím věc znehodnotí“*, uvádí, že pro posouzení oplocení stavby pro reklamu je nutno opět nahlížet na účel, za jakým bylo oplocení instalováno. Soud ze správního spisu zjistil, že v projektové dokumentaci k Oznámení o záměru v území k vydání územního souhlasu ze dne 21. 6. 2012 je jako účel pro stavbu oplocení uvedena ochrana základu stavby pro reklamu. S ohledem na uvedené soud konstatuje, že účelem stavby oplocení okolo reklamního zařízení byla právě ochrana tohoto reklamního zařízení a oplocení tedy bylo součástí reklamního zařízení ve smyslu výše uvedeného ustanovení § 505 občanského zákoníku. Soud uzavírá, že ani tato žalobní námitka nebyla důvodná.
57. Na tomto místě soud pokládá za vhodné opět poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2022, č. j. 10 Afs 37/2020-64, který v bodě [27] k oplocení reklamního zařízení uvedl, že je nutno jej vnímat jako součást reklamního zařízení a právě umístěním plotu kolem reklamního zařízení žalobkyně zabrala část veřejného prostranství, čímž došlo k vyloučení veřejnosti z užívání předmětné (oplocené) části pozemku, a proto seznal, že je žalobkyně za užívání veřejného prostranství platit místní poplatek dle § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích (ve věci posuzované NSS se jednalo o místní poplatky stanovené žalobkyni za předcházející časové období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014).
58. S ohledem na uvedené závěry shledává soud za nedůvodné taktéž tvrzení žalobkyně, že jí byl vyměřen místní poplatek 100 Kč za každý započatý m² a za každý započatý den i za prostor v rozsahu 3 m², na kterých ale stavba pro reklamu umístěna není, neboť se jedná o plochu mezi oplocením a stavbou pro reklamu, za což nemůže být vyměřen místní poplatek, jelikož v § 2 vyhlášky se platební kategorie za umístění oplocení nevymezují. Vzhledem k tomu, že oplocení reklamního zařízení je součástí reklamního zařízení ve

smyslu ustanovení § 505 občanského zákoníku a umístěním plotu kolem reklamního zařízení žalobkyně zabrala část veřejného prostranství, čímž došlo k vyloučení veřejnosti z užívání předmětné oplocené části pozemku, postupoval prvostupňový správní orgán, resp. žalovaný správně, když při vyměřování místního poplatku za užívání veřejného prostranství dle § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích zahrnul do plochy reklamního zařízení taktéž 3 m² představující plochu mezi oplocením a stavbou pro reklamu. Navíc soud upozorňuje, že žalobkyně sama do formulářů dne 19. 10. 2015 a dne 20. 1. 2016, jimiž plnila svou ohlašovací povinnost, vepsala údaj o rozsahu užívání veřejného prostranství 18 m² a výpočty prvostupňového správního orgánu v platebním výměru právě z tohoto údaje vycházejí.

59. Pátou žalobní námitkou žalobkyně vytýkala žalovanému extenzivní výklad zákona o místních poplatcích, jenž je podle ní v rozporu s článkem 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.
60. Soud při posuzování této žalobní námitky vycházel z následující právní úpravy:
61. Podle čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod „*[d]aně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona.*“
62. Podle § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích „*[p]oplatek za užívání veřejného prostranství se vybírá za zvláštní užívání veřejného prostranství, kterým se rozumí provádění výkopových prací, umístění dočasných staveb a zařízení sloužících pro poskytování prodeje a služeb, pro umístění stavebních nebo reklamních zařízení, zařízení cirkusů, lunaparků a jiných obdobných atrakcí, umístění skládek, vyhrazení trvalého parkovacího místa a užívání tohoto prostranství pro kulturní, sportovní a reklamní akce nebo potřeby tvorby filmových a televizních děl. Z akcí pořádaných na veřejném prostranství, jejichž výtěžek je určen na charitativní a veřejně prospěšné účely, se poplatek neplatí.*“
63. Soud na tomto místě připomíná vypořádání první žalobní námitky, kde se zabýval posouzením stavby jako „reklamního zařízení“ a opakuje, že z ustanovení § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích vyplývá, že povinnost platit místní poplatek je spojena právě s umístěním reklamních zařízení na veřejném prostranství, přičemž při posuzování toho, zda se v dané věci jedná o zařízení pro reklamu, je třeba vycházet z účelu, ke kterému zařízení slouží. Soud takto dospěl k závěru, že místní poplatek za užívání veřejného prostranství z důvodu umístění stavby pro reklamu byl vyměřen zcela v souladu s účelem zákonem o místních poplatcích, neboť stavba pro reklamu představuje reklamní zařízení ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 zákona o místních poplatcích a jejím umístěním na pozemku došlo k omezení užívání veřejného prostranství širokou veřejností. Dle názoru soudu tedy žalovaný vyložil pojem „reklamní zařízení“ v souladu se zákonem a nesouhlasí z žalobkyně, že by žalovaný vykládal zákon o místních poplatcích extenzivně, či nedostatečně vymezil předmět poplatkové povinnosti, správnost uvedených právních závěrů potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 10. 2022, č. j. 10 Afs 37/2020-64.
64. Posledním žalobním bodem žalobkyně namítala, že ve vztahu k pozemku a stavbě pro reklamu na něm umístěné není možné vyměřovat místní poplatek z důvodu zásady zákazu retroaktivity.
65. Soud s odkazem na předchozí rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2021, č. j. 3 Af 37/2019-89, a ze dne 26. 11. 2019, č. j. 11 Af 6/2018-127, uvádí, že za nepřipustnou retroaktivitu je obvykle považována tzv. retroaktivita práva, jenž představuje situaci, kdy pozdější právní předpis upravuje i vznik dosavadních právních vztahů a nároky z nich vzešlé před účinností tohoto pozdějšího předpisu. Za přípustnou je pak

považována tzv. retroaktivita nepravá, kde nová právní norma ponechává staré právní úpravě k řešení otázku vzniku již existujících právních vztahů, v minulosti učiněných právních úkonů a nároků z nich plynoucích a pouze do budoucnosti mění práva a povinnosti spojené s těmito již vzniklými právními vztahy. Předestřený právní názor vyplývá z ustálené judikatury správních soudů a shodně se v otázce rozlišování pravé a nepravé retroaktivity vyslovil také Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 7. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 3/94.

66. Žalobkyně v posuzované věci retroaktivitu spatřovala v tom, že stavba pro reklamu byla na pozemek umístěna na základě rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7 ze dne 30. 10. 2006, zn. 12175/06/3080/ob.1-BB/Lub, avšak vymezené prostranství na pozemku bylo jako veřejné prostranství Hlavním městem Prahou stanoveno s účinností až od 1. 1. 2008. Soud upozorňuje, že žalobkyně neuvádí faktické umístění předmětného reklamního zařízení na pozemek, pouze setrvává na tvrzení, že stavba byla umístěna na základě citovaného rozhodnutí ze dne 30. 10. 2006. Soud shodně s výše uvedenými rozsudky Městského soudu v Praze konstatuje, že žalobkyně při splnění ohlašovací povinnosti dne 4. 6. 2008 uvedla, že předmětné reklamní zařízení užívá od 22. 4. 2008, nikoli před 1. 1. 2008, jak tvrdí nyní. Soud proto považuje takto uplatněnou námitku za účelovou a konstatuje, že pokud žalobkyně začala reklamní zařízení užívat od 22. 4. 2008, jak sama uvedla dne 4. 6. 2008, pak již byl pozemek vymezen jako veřejné prostranství a žalobkyni musela být tato skutečnost známa. Nadto soud dává za pravdu žalovanému, že by předmětné zařízení bylo zpoplatněno i v případě, že by bylo umístěno na veřejné prostranství v době před 1. 1. 2008, neboť bylo umístěno na veřejné prostranství „parkoviště“ v ulici U Výstaviště dle obecně závazné vyhlášky č. 24/2003 Sb., hlavního města Prahy o místním poplatku za užívání veřejného prostranství ve znění účinném do 31. 12. 2007, a k porušení zásady retroaktivity by tak nedošlo. Soud odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2022, č. j. 10 Afs 37/2020-64, který v bodě [29] dospěl ke shodnému právnímu závěru.
67. K námitce žalobkyně, že právní předchůdce žalobkyně umístil stavbu pro reklamu na pozemek v dobré víře, že se na stavbu pro reklamu poplatková povinnost nevztahuje a případný veřejný zájem nemůže převýšit nad legitimním očekáváním žalobkyně, soud uvádí, že je tato vznesena v ryze obecné rovině, kdy žalobkyně ani nespecifikovala osobu právního předchůdce, a proto soud taktéž pouze v obecné rovině konstatuje, že by tato skutečnost byla z hlediska posouzení vznesené námitky zcela irelevantní.
68. Soud uzavírá, že také poslední žalobní námitku shledává nedůvodnou.

VI.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

69. Městský soud v Praze po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
70. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobkyně, který neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní orgán, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2023

Mgr. Gabriela Bašná
předsedkyně senátu